

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Narobe svet.

Gost: „Natakar! Ali prihaja soproga doktorja Kovačiča vedno takole sama v gostilno?“

Natakar: „Da, da, toda hišnega ključa ji soprogo vendar ne izroči!“

Junak.

O n a: „Kaj, ti prideš tako pozno domov, pa se celo predrzneš smejati se mi v obraz!“

O n: „Samega veselja, da te zopet enkrat vidim.“

Tudi dobro.

Soproga (svojemu možu, ki gre na potovanje): „Tako dolgo pot misliš narediti, v Švico, pa ne maraš dežnika s seboj?“

Profesor: „Ni potreba. Saj jih imam še od zadnjega potovanja mnogo tam.“

Zapeljivo.

O n: „Kaj mi boš prinesla s seboj za doto?“

O n a: „Naganjala te bom k delu, da boš še enkrat toliko zaslužil kot sedaj.“

Iz leta 2000.

„No Miha, zakaj pa si tako jezen?“

„Ah, gospod, šest tednov smo imeli sušo in ko je včeraj deževalo, ni dobila moja njiva popolnoma nič dežja, ker je imelo včeraj ravno nad njo društvo zrakoplovcev svojo sejo.“

Prerazločno.

Zobozdravnik: „Tako, zobje vam stojte sedaj v ustih popolnoma kakor pravi, prosim poskusite govoriti prav naglas in razločno!“

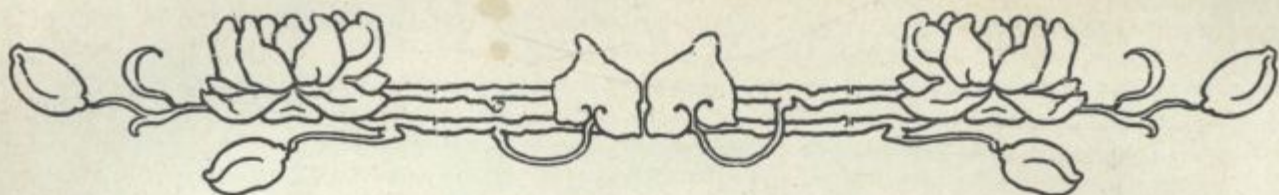
Klijent (zavpije): „Gospod zdravnik, jaz nimam sedaj denarja, da bi vam plačal.“

Juristinja.

„Na mojem površniku manjkata dva gumba ljuba žena, prosim te, daj mi jih prišiti ker grem potem v urad.“

„Te ti nisem primorana prišiti jaz, ker si jih odtrgal že tedaj, ko nisi bil oženjen z menoj, pa ker si tako lepo prosil, naj pa bo.“

Am 26/7 5h 40

ZA STARO IN MLADO PRAVDO.

(F. Plemič.)

III. Pastir in kmet.

Da je vsčipnil vitez Heribert Jamarski deklo Mico v polno lice, in kaj mu je Mica odgovorila na nje-govo ženitovanjsko ponudbo, to je bralcu že znano. Razven polnih lic pa je imela Mica še polni roki, sploh je bila popolna krasotica po vseh nazorih leta 1514 in tudi še 1515. Fantje v vasi so kar cepali lju-bezni pred njo in za njo. A ona je bila v svesti si svoje lepote in je zahtevala kaj več in večjega. To ji ne smemo šteti v zlo, saj je bila edina sobarica v gradu Jamarskem. Ona je tedaj gledala nekam visoko in tako ni nič čudnega, da je v onih višinah zazrla obraz vaškega pastirja, dolgega Janeza.

Dolgi Janez je bil dolge rasti in je malce šepal z desno nogo. Star je bil v tem hipu, ko se vrši ta povest, 23 let 5 mesecev 17 dni. Obraza ni bil napačnega, las kostanjevih, črevlje je nosil št. 49, roka-vic ni nikdar potegnil čez svoje prste.

Janez je bil tragične nravi, bil je melanholik, sentimentalist in pesimist. Najrajše bi bil čital Jen-kove ali Cimpermanove poezije, a teh dveh takrat še ni bilo na našem slovenskem polju, sploh pa bi mu tudi to malo pomagalo, ker Janez čitati ni znal. Zato je pa rad poslušal posebno pravljice o kralju Matjažu in njegovem vladanju in grozno se je hudoval skozi vse življenje, da ga niso krstili za Matjaža. Potem bi bilo vse drugače, potem bi stopil pred zbrane kmete, in govoril prilično takole:

„Tužni moj narod, prišla je ura tvojega rešenja. Dvigni se narod za stare pravice in zaupaj se meni. Jaz sem Matjaž, ti mi reci kralj, pa smo tako gotovo rešeni, kakor gotovo bodo o kralju Matjažu pisali in ugibali marsikateri poznejših slovenskih pisateljev.“

A Janez je bil le Janez in niti „kralj“ kakor kmet Jernej. Ta poslednji mu je ležal posebno v želodcu že od slednjega sejma sem, in nekdanj je rekel Janez Mici celo: „Hudi časi bodo nastopili, a kakor sem jaz Janez tako ti tudi resnično povem, da nas Jernej ne bo rešil.“

To so bile preroške besede prirodnega modroslovca, ki so se, žal, izpolnile. A iz teh besed se da tudi sklepati, kako malo zaupanja je takrat narod go-jil v lastno silo.

Ko je Mica nekoč pravila Janezu o graščakovi ponudbi in kar je še za durmi slišala, je Janez strahovito zarenčal: „Haaa!“

Potem je malo pohrknil, ker ga je ta glas precej popraskal po goltancu. Nato je zbral svoje misli, ter rekel v lepi perijodi: „Interesi mojega tlačene-ga naroda hodijo roka v roki z mojimi interesi. Ne bo nas zasmehoval oholi graščak in niti tebe Mica ne bo imel. Pri živem bogu, slednjo kapljo krvi za staro in mlado pravdo!“

Od takrat naprej je hodil pastir Janez složno s kraljem Jernejem na polje, le v gostilno nista ho-dila složno, ker Janez ni imel bora v žepu. To pa ni motilo njunega sporazumljenja, nasprotno. Če je kmet Jernej rekel Janezu: „Molči šleva!“ je ta tudi molčal.

Če je pa Janez rekel Jerneju: „Stavim, da niste še brali včerajšnega uvodnega članka v „Slovincu!“ ga ta res ni bral.

Sloga jači, nesloga tlači!

Tak je bil pastir Janez.

Oglejmo si pa še kmeta Jerneja, ker imamo da-nes ravno čas.

Mož je bil bolj majhen, a širok čez pleča. Svoje dni je bil vojak ter prišel do časti desetnika. Bil je materijalist skozi in skozi. Kmetijo je imel lepo ure-jeno in pridelal je dovelj, zato si je privoščil tudi semtertja kozarček vina. Kadar pa ga je imel malce pod kapo, bil je silovit človek. Postava mu je tako-rekoč zrastle kar za par pedi, oko mu je švigalo, pest se mu je krčila in iz prsi se mu je izvil grozen krik: „Stara pravda!“

O Jerneju se krožile razne čudovite vesti, ki so jih mežnar, krojač in brivec kaj radi raznašali po vasi in okolici posebno tako proti polnočni uri in radi večjega efekta. Par takih vesti se je ohranilo do da-našnjega dne, in ne morem si kaj, da jih otmem po-zabljivosti. Evo jih!

Prva se je tikala njegovega rodu. Trdili so, da se pretaka po njegovih žilah kraljeva kri, odtod ime Kralj. Druga je iz njegovih mladih dni. Govorilo se je, da je kakor vojak bil tako prebrisan, da si je znal pridobiti o vsaki priliki dopust do 12 ure po noči ali pa še delj. Potem so tudi govorili, da je podedoval po nekem stricu silno bogastvo, 12 tolarjev stare veljave.

Jernej ni oporekal nobeni govorici, mislil si je pač silni mož: „Pustimo babjeke naj ščebetajo.“

Raje se je pomenil s kakšnim kmetom, ki je od-daleč prišel kupovat teličke v Suhovas, pa tudi berače, ki so prehodili mnogo sveta ter popotne rokodelce.

In od teh je zvedel, da je vsa dežela nezadovoljna in krik po „stari pravdi“ vedno glasnejši.

In pripravljaj se je kmet Jernej na osodepolni trenotek, posebno odkar so odšli cesarski komisarji, ki jih je bil poslal Makso I. na pritožbo kmetov. Jernej namreč nikoli ni imel zaupanja v gosposko in tudi v te komisarje ne. Govorili so pač nemško, on in kmetje pa slovensko. Ni vrag, da se niso mogli razumeti.

Zato je okoval Jernej svojo gorjačo z železjem in velel drugim storiti isto, češ: „Če ima že peti, naj poje pošteno.“

V istem času pa je nagovoril pastir Janez Mico, naj mu pripravi vsaj en goldinar, da se naroči na „Rudeči prapor“.

Tako je prodril revolucionaren duh že vse sloje,
(Dalje).

Na travi.

Nizka trava, cvetov polna,
kot širo morje valoví,
da ni na njej nikoder čolna,
kako se to mi škoda zdi!

Da trave čolnov ne nesejo,
dekleta to najbolj vedo,
ki mreže si povsod razpnejo,
da si fantiča kje vjemó.

Kot solnce vabi ven spomladi,
mamljivo vabi me tvoj čar,
na travo gredo fantje radi,
al mene vjameš ne nikdár!

Z. Masle.

Na vrhuncu.

A: „Moj prijatelj ima konja, ki se vstavi pred vsako gostilno.“

B: „To ni nič čudnega, jaz pa sem imel prijatelja, ki je imel star avtomobil, ki se je vstavil pred vsako prodajalno, kjer so prodajali bencin.“

Vzgoja.

Domač učitelj: „Ali veš, Janko, v katero morje vodi Suezov prekop iz Sredozemskega morja?“
Janko (postane v zadregi rdeč).

Učitelj: „Popolnoma prav, — v Rudeče morje.“

Zadnje sredstvo.

Prva stara devica: „Ali še ni nikdar kdo za teboj skočil v vodo?“

Druga: „Ne, toda sedaj se učim sama plavati, mogoče lahko koga pri priložnosti ujamem.“

Pogumno upanje.

Gospica A: „Želim samo to, da bi bila mož.“

Gospica B: „Neumna želja, — sedaj ko bomo tako kmalu dobile može pod svojo oblast.“

Dokaz.

„Ali je imela vaša igra, ki ste jo spisali, mnogo uspeha?“

„Gotovo, sedaj me tirjajo celo zopet moji upniki, ki so že davno mislili, da so vse izgubili pri meni.“

Moderni berač.

Gospa: „Dobili bode te krožnik juhe, samo nekoliko morate počakati.“

Berač: „Samo dolgo ne morem čakati; pred vrati imam kolo, da mi ga kdo ne vkrade.“

Sreča v nesreči.

Oče: „Ti si torej pri maturi padel, ali te ni sram, tvoja sestra je pa zdelala!“

Sin: „Ti imaš pa srečo papa, kako lahko bi se zgodilo, da bi padla oba.“

Hiperbola.

„Ali je slavni pesnik A. res tako zadolžen?“

„Grozno, rečem vam, ako si da striči lase, stoji takoj zadaj sodnijski sluga, da mu jih zarubi.“

Snazen.

Tujec: „Zakaj ste pa tega pivca tako vun vrgli, ko se je začel samo nekoliko prepirati?“

Gostilničar: „Poznam ga jako dobro, najprej se začne tako pričkati, potem se pa takoj stepe: pri tem pa naredi toliko prahu, da je kar groza, zato pa ga sedaj vedno takoj ven vržem, kakor hitro se prične pričkati.“

Obema pomagano.

Pivec: „Toda gospod zdravnik, vaš račun je pa res malo preveč zasoljen, kaj pa ste vendar mislili?“

Zdravnik: „Saj se je to zgodilo samo z ozirom na vas in vaše zdravje. Denar bi drugače vendar zapili in to bi vam škodovalo.“

Zagovor.

Sodnik: „Ali je res, da ste rekli vašemu sosedu, da bode postal še osel?“

Toženi: „Res, gospod sodnik, jaz verujem namreč v potovanje duš.“

Časi se izpreminjajo.

Stara devica: „Čudno odurni in bojzljivi so dandanes moški. Pred kakimi štiridesetimi leti so kar tekmovali med seboj, kdo bo ljubeznivejši z menoj; dandanes se pa držijo kakor Pust na pratki in še blizo se mi nihče ne upa!“

Prosjak.

Sodnik: „Vaš oče je prosjačil in vi prosjačite, zakaj se niste šli česa učiti?“

Postopač: „Prevzel sem obrt svojega očeta.“

Vaški župan.

Župan (ki jako slabo piše, občinskemu slugi): „Nace, spiši mi ta protokol, jaz bom šel pa mesto tebe po vasi luči prižigati.“

Razstresen.

„Pomislite, ljubi soprog, v kuhinji v omari sem našla vojaka.“

Soprog (profesor zgodovine): „Iz katerega stoletja pa je?“

Močna domišljija.

Julija (okoli katere leta polno mušic): „Ah, če niso te mušice nazadnje začarani moški?“

Kdo vé.

Ljubezen je kot široko morje,
ki s šumom dviga se na noč,
a kadar se zdani obzorje,
upade spet in mre mu moč.

Kdo vé odkod morje se plimi,
kdo vé spet kam drvi odsek?“
mornar pa med viharji zlimi
jadra čez plimo in odsek;

Kdo vé, če varno ga valovi
še vedno do bregov neso,
kdo vé, če ga kedaj bregovi
z razbitim čolnom ne vsprejmo?

Kdo vé, če bo ljubezen zvesta
plamtela v nji ti vse noči,
kdo vé, če tvoja bo nevesta —
ljubezen pada in kipi . . . !

Z. Masle.

Ljubezen.

Ona: „Ljubezen žensk je jednaka
velikemu morju.“

On: „V katerem se možje potope.“

Zagovorila se je.

Pisatelj: „Gospica, moja igra vam gotovo ni ugajala, ker ste šli z gledališča s tako jeznim obrazom?“

Gospica: „O ne, ravno nasprotno, igra je bila krasna, toda imela sem med igro grozne sanje.“

Času primerno.

„Milostljiva, imate jako lepega in zgovornega zaročenca.“

„Da, le škoda, da je to prvi zaročenec, tega vendar ne morem vzeti takoj za moža, to bi ne bilo primerno.“

Priznanje.

Žena (možu, ki pride pijan domov): „Ali človek, kakšen si vendar zopet, skriti bi se moral pod zemljo, da bi te nihče ne videl.“

Mož (blaten): „To sem že poskušal, pa ni šlo.“

Zanimiva knjiga.

Milanček: „Oče, daj mi 20 kr. da si kupim eno zanimivo knjigo.“

Oče (mu da res denar in ko pride Milanček domov ga vpraša): „Kje imaš ono zanimivo knjigo? Pokaži mi jo!“

Milanček (v zadregi): Oprosti, oče, biti je morala res zanimiva; kajti po poti od trgovca do doma mi je izginila iz žepa, kakor kafr.“

Iz „Mačkove gostilne.“

Vem dragi bralci, da je marsikomu iz med vas znana gostilna „pri mačku“. V to gostilno zahajajo med drugimi tudi možje, ki marsikako modro in zabavno pogruntajo. Naj vam povem eno tako zgodovinsko povest, ki sem jo čul na lastna ušesa.

Kmetič Primož je kaj pridno kmetoval in spravljajl prihranjene novce v vaški hranilnici, da bi imeli njegovi sinovi tem večjo doto. Pri delu mu je pomagala skrbna žena Neža.

Več let sta živela v slogi in miru, prihranila sta si lepe denarce in tudi jednega fantka jima je Bog tekom let podaril. Naenkrat mož Primož nevarno zbolil. Vsa v skrbeh za ljubega moža, je letala Neža od zdravnika do zdravnika in iskala pomoči. Zatekla se je že k vsem znanim ji konjedercem in zagovornikom, vprašala je vse, daleč sloveče babnice za svet in jim znosila dukaj jajec, fižola, krompirja in denarja. A bilo je vse zaman. — Mož je od dne do dne bolj hiral.

Vsa obupana se Neža slednjič zateče k župniku in ga prosi ter roti, da ji mora izprostiti zdravje za moža. Toda tudi to ji ne pomaga. Da, celo vsi svetniki, h katerim se je zatekala z vročimi molitvami in prošnjami ji niso mogli pomagati.

Morala se je vdati v voljo božjo in prenesti rada ali nerada, hud udarec — smrt ljubega moža.

Kmalu po moževi smrti se prikaže k žalostni Neži nek potepuh, ki so mu bile razmere žene precej znane. Nalagal jo je, da je sam sv. Peter, ki ga pošilja Bog, da poravna Neži neznane moževe dolgove tu na zemlji, ker sicer ne more mož doseči nebeškega miru in veselja. Neža, ki je bila poštena in pobožna, a pri tem zelo nevedna in babjeverna, niti mislila ni, da bi ne bil tujec res sv. Peter. Bila je vsa srečna in blažena. Tujcu je velela naj počaka, sama pa je hitela v hranilnico, da bi dvignila od svetega Petra zahtevani denar. Bila je pripravljena žrtvovati ves prihranek za rešitev trpečega moža, čeprav ima potem v potu svojega obraza skrbeti za drugo doto sinku.

Kakor vobče ženske, tako tudi naša Neža ni mogla prestati, da ne bi tudi v hranilnici pripovedovala, kako visokega gosta da ima, in čemu bo rabila denar. Seveda so ji v hranilnici navidezno vse pritrdili in Neža je bila tem bolj srečna.

Takoj po odhodu Neže, pa je hranilnični vodja, ki se mu je kar dozdevalo, kaj za en sv. Peter bi jo mogel obiskati, poslal orožnika za njo.

Ravno je spravljajl sv. Peter prinešeni denar in se hotel posloviti od ginjene, presenečene in zasoljene Neže, kar potrka orožnik na okno. — Vse tiho. — Orožnik potrka drugič. V sobi se oglasi zmago-slavno sv. Peter: „Kdo je?“ „Jaz,“ odvrne orožnik, „Neža odprite!“

Dasiravno je prekanjeni Peter skušal Nežo zadržati, vendar je ta vsa iz sebe, misleča, da jo obišče še kak nebeščan, hitela vrata odpirat. Ko pa zagleda orožnika, mu začne vesela pripovedovati: „Oh, gospod, kako sem srečna! Sam sv. Peter me je obiskal, da poplača moževe dolgove in ga reši večnega trpljenja.“

„In jaz,“ odvrne orožnik „sem angelj Gabrijel, ki ponesem božjega poslanca na perutih nazaj v nebesa.“ Po teh besedah plane v sobo, vrne začudeni Neži, od sv. Petra iztirjani denar nazaj, sv. Petra samesa pa odpelje na zlati verižici, — toda ne v nebo, — ampak v ječo.

Priložnost.

Kmet (pri zdravniku, ki mu naj prišije oba ušesa, katera mu je nekdo pri pretepu odtrgal): „Gospod doktor, pa mi jih prišite nekoliko višje, da mi ne bo lezel klobuk vedno na obraz.“

Čuden odgovor.

A (pri svidenju po dolgi ločitvi): „No, povej mi vendar prijatelj, ali si tudi sedaj vedno tako srečen, kakor si bil nekdaj?“

B: „Ne, sem že oženjen.“

Iz šole.

Učitelj: „Ali je slon koristna ali škodljiva žival?“

Učenec: „Škodljiva.“

Učitelj: „Zakaj?“

Učenec: „Ker se delajo iz njegovih zob tipke za klavir.“

Prihodnjost.

„Mlada profesorica zna izvrstno kuhati kakor sem slišal.“

„Res, bolje kuha, kakor marsikateri možki.“

XVI.

Dons morm pa spet enkat ena bi pametna puvedat, de na u kdu res mislu, de znam sam štenkat in ldi pu zubeu nost, ampak de leži tud men Iblana na src in murde še bl, kokr marskermo ud tisth, ke se povsod naprej štulja in čja mt pr usak reč ta velka beseda.

Zdej u kratkm se misl u štelnarjh spet ena taka vese-

lica prštimat, de b kej not nesla. Pa ne za Prešernuva štatva, ke že tulk cajta stuji, de sa se ja že clu tist prvadl, ke jih je ud konca u uči bodla. Prefit ud te veselice mislja punucat zatu, de b iblansk Grad mal puštimal, gor ena uštarija udprl in pa ena špenača, al kok se že prav takmo kurenke, k ldi u lft voz, naredl, de b tiste gor pa dol vuzila, ke b se ga preveč nalezl in dubl pud kapa.

Tu je use lepu in dobr. Grad je men že ud nekdi ušeč, pusebn tekat, kedr cinglčki gor cveteja je lepu na Grade. De m u pol, kedr u uštarija gor, še bl ušeč, tu se pa že samu ud sebe zastop. Sam tista špenača, k ja mislja naraunast iz gumestrata gor na Grad napraut, m pa na gre u glava. Z gumestratam že ud nekdi nimam nč kej rad za upraut, ud tekat pa, k b me zavle pluvajna hmal gor ukul prnesl, m pa še pnsebn u želodce leži; zatu b m blu pa še ta nar lubš, če gumestrat iz špenača ured kar pr gmah pe-steja in če me uja ubugal, uja vidl, de jm u preh al pa puznej še h velikmo nuc,

Tu sa uržahi, zavle kereh jest skusinskus nism zatu, de b se ta špenača nardila. Ke b pa rad učash tud tak mal na Grad pugledal, ke sa bl švoh na prseh, al pa kej u nugah falen, b blu pa use glih dobr, če b se napraula kašna legnat, de b se lohka pelal na Grad in tu kar ta nar bl mugoče pu cen.

Ke sm tula premšlvou, m je pa padl u glava, de b blu ta nar cnej in ta nar leuš vožna, če b naredl kar šine tam ud ta Zidanga musta, al kokr se prau, ud Dulejske šrange gor na Grad in pa tiste kole iz dratam b mel za zabit, pa b lepu električen tramvaj gor vozu. Na ta viža b se lohka kar naraunast iz pajngofa gor pelu za ene par krajcerju. Če b naredl, de ja b usak ta četrt vuz namest na Dulejsnk pajngof, zaviu gor na Grad, b še nubenga furmana al pa kondekterja na blu treba na nou onštelat in tku b biu ceu ta špas pu cen.

Električen tramvaj b mogu jet tam za Orluvn plankam gor in pol lepu ukul Grada glih pu tist cest nazaj. Če b blu pu zim mal pašašerju, nej b pa sam pu let vozu. Če b kedu reku, de b bla ta cesta preveč strma za električen tramvaj, ga lohka jest, k sm na sojeh rajžah že glih tku strme električne tramvaje vidu, iz figa u nus dregnem.

Tu b bla stukat leuš vožna, ke b ceu cajt lohka iz vuza gledu ukul in ukul Iblane pu hribeh, kokr pa če b ga ulekl u tist kišt gor na Grad, kokr de b ga ulekl na gauge.

Ta le moj nasvet nej tist gespudi, ke maja pr te reč kej za guvort h src uzameja in vornk preštederaja. Pusebn pa gespude župane ta reč na srce pulužim. Če me uja ubugal, jm na u žou. Tista špenača nej pa kar enkat za useli na kou ubesja.

Verjeten izgovor.

„Hej, kaj pa delate na moji jablani? Takoj mi pojdite doli!“

Postopač: „Le nika se ne jezite, par jabolk je ležalo na tleh, pa sem jih hotel nazaj obesiti. Vi vsi takoj preveč slabo mislite.“

Prva misel.

Mali Izak je šel z očetom na kliniko, da bi bil operiran. Ker je bil ravno peseben slučaj, kakor je rekel profesor, bili so navzoči tudi poslušalci klinike. Ko se je po posrečeni operaciji Izak prebudil iz omotice, je bilo prvo vprašanje, ko je videl toliko ljudi okoli sebe: „Ata, ali bodeš moral vse te zdravnike plačati?“

Nesrečni budilnik.

(Prosto Ž.)

Ko klije vesela pomlad, ko vse nanovo oživi, tedaj se oglaš v mladih srcih ljubezen in tedaj pride tisti čas, ko poje divji petelin svojo pesem o ljubezni in ga spretni lovec s krutim strelom iztrga iz srede ljubezenskega življenja.

In tak čas je tudi na kratko izpremenil skrajno dolgočasno življenje še bolj dolgočasnega pristava Z. v C. Bil je eden takih filistrov, katere srečujemo vsaki dan, ko hite s povešeno glavo in drobnimi koraki proti uradu ali pa v gostilno.

Bilo je toraj nekega večera meseca aprila, ko je sedel naš filister v svoji navadni gostilni in prebiral po vrsti vse novice vseh časnikov. Iz tega globokega in in bistrumnega dela ga vzbudi družba veseljakov, ki so precej glasno pridrvili v gostilno. Povabil jih je znani lovec, ki je prejšnji dan ustrelil lepega petelina, ter je nocoj s prijatelji zalil to srečo. Navsezadnje je prisedel k njihovi mizi tudi pristav, katerega je le zanimala povest o srečnem izidu lova. V njihovi družbi je izpil tudi nekaj četrtink vina več, kakor ga je mogel prenesti, in zato ni čudno toraj, da je v tej vinski navdušenosti izjavil, da si tudi on upa ustreliti plemenitega ptiča. Nato seveda velik smeh pri vseh navzočih,

ker Z. je bil namreč znan lovec. Ustrelil je bil nekoč na lovu psa mesto zajca in to ga je tako jezilo, da je obesil puško in lov na klin. Z. je bil tedaj radi smeha seveda razžaljen, ter je v razburjenosti stavil sodček vina, da bo ustrelil petelina, katero stavo so vsi z veseljem sprejeli.

Seveda drugo jutro, ko so se mu uporni vinski duhovi že izkadili iz možganov, je Z. preklinjal sinočni večer, svojo lahkomišelnost, prijatelje in vino, ter je slovesno sklenil postati abstinent. Seveda mu to sedaj ni nič koristilo, prositi je moral za dopust ter iti v gore, če ni hotel izgubiti stave.

Začudeno so gledali drugi dan meščani, za slokim pristavom, ki je s puško dvocevko in z nabasanim nahrbtnikom korakal proti kolodvoru. Dobro pa se je založil, še celo svojega novega budilnika ni pozabil, da bi ja ne zaspal rane ure na lovu.

Namenil se je k svojemu nekdanjemu sošolcu K., ki je bil sedaj gozdar v mali gorski vasici L. Kmalu ga je privedel hlapon do zadnje postaje in od tod voz do vasice, kjer ga je z odprtimi rokami sprejel njegov tovariš, ter ga imenitno pogostil z gorskimi postrvmi.

Kaj si je ubogi pristav mislil med vožnjo, ne moremo vedeti, ker še današnja veda vendarle še ni prišla do tega, da bi lahko vedeli za misli bližnjika, vendar smo lahko prepričani, da se je vse pletlo le okoli petelina in slave. Kajti naš pristav ni imel bogve kaj mastne plače, zraven tega pa je tudi od dolgega časa spravil večino svoje plače med svet in zato bi se precej poznalo njegovemu možnjičku, če bi moral plačati tisti sodček vina. In take žalostne misli so ga, kakor sitne muhe obletavale, da mu niso šle izvrstne postrvi nič kaj v slast in je v enomer priganjal prijatelja naj mu vendar preskrbi kakega vodnika za v gore. In res mu je dal gozdar za vodnika starega izkušnega vodnika Miho, pravo gorjansko, od kulture še nepolizano grčo.

Pot je bila sila strma in se je vlekla za pristava v neskončnost, da je ta sopihal kot kovaški meh ter se potil, da je vse teklo po njem. Zraven je pa še pripekalo solnce, da je bilo veselje. Vendar pa mu je trpljenje nekoliko olajšal Miha s pripovedovanjem raznih lovskih dogodbic in posebno že s tem, da mu je s prav robato kletvijo zagotovil, da bodeta imela drugo jutro takega lepega petelina, da bo veselje.

Srečno sta vendar prilezla proti večeru do borne lovske kočje, kjer je Miha hitro napravil za pristava posteljo iz sena in rjuh. Pristav je bil tako utrujen, da se mu še jesti ni ljubilo, temveč je samo še budilnik naravnal na peto uro, ker je mislil, da bo to gotovo dovolj zgodnja ura, zleknil se v seno ter prav kmalu začel smrčati za žive in mrtve, v čemur mu je Miha kmalu prav krepko pomagal.

Sive sence so še ležale po zemlji ko se je vzdramil Miha ler vzbudil tudi pristava s tem, da ga je s svojo robato pestjo dregnul tja pod rebra, da je bojestno zaječal, ter planil prestrašen po koncu. Med tem, ko si je pristav mencial zaspane oči, — kajti on ni bil navajen tako zgodaj vstajati, — ter si pripravljaj

obleko, je Miha pospravil vse reči v nahrbtnik, pri tem tudi ni pozabil budilnika, ki je vzbujal njegovo začudenje, ker razun gospodarjeve žepne in cerkvene ure še menda ni videl enake. On se je pač ravnal po solncu in zvezdah in se je pri tem le redko kedaj zmotil. Mrzel veter je bril, rosne veje so jima bile v obraz in mokra trava se jima je opletala nog, ko sta korakala navzgor proti „frati“, do katere sta imela debelo uro hoda. Tam je vedel Miha, da poje gotovo divji petelin. Pristav je imel še čisto trde noge od večrajšne hoje, hrbet ga je bolel in zelo neprijetno mu je bilo, ker mu je rosa premočila čevlje. Zopet se je bridko kesal, ter še enkrat prekel vse tovariše, vse vino na dno pekla, a vendar jo je moral hitro ubirati za Mihom, kateremu se je silno mudilo. Prosil ga je, naj vendar počasneje hodi, a ta mu je zmiraj odgovarjal: „Ja, vejo gospod, ob štirih sva šla in sedaj bo kmalu dan, in ko bo enkrat svetlo, ne bo nič s petelinom.“ Nič mu ni toraj pomagalo in še marsikatero rosno kapljico je prelił predno sta prišla v bližino „frate“, odkoder se je že slišal glasen petelinov klic „telek, telek, klunk.“ Sedaj je pa tudi filistrskega pristava prišla lovska strast, tako, da bi najraje takoj poletel na „frato“. Ali železna lovčeva roka mu je branila, da sta lepo počasi in po vseh pravilih lovske umetnosti začela zaskakovati petelina.

Že sta bila blizu in sta videla petelina, ki je delal visoke skoke ter bil s perotnicama ob tla in že je dvignil pristav kruto morilko, da bi upihnil petelinu luč življenja, — kar začne v nahrbtniku ropotati pristavov budilnik drrr — — —

Pristavu in lovcu je od strahu zastala sapa, stala sta kot dva kipa ter gledala za petelinom, ki je, razžaljen, da se ga moti v ljubezenskem življenju, pokazal fige, ter kakor črna senca izginil med drevjem, med tem, ko je budilnik venomer drdral svojo žalostno pesem.

No, tedaj je pa varani pristav izlil vso svojo jezo nad nedolžnim Mihom, ki je djaj budilko v nahrbtnik, ta se je pa zopet izgovarjal, da ni vedel, „da je ta vrag zato notri, da ropoče,“ pa bi naj prej povedal, bi ga pa v koči pustila.

Pristav je bil zdaj sit tega trudapolnega lazenja po hribih in brezuspešnega lova ter jo je odkuril, kar potihem, ne da bi se pri prijatelju kaj zglašil, nazaj v mesto.

Toda tudi tukaj so kmalu izvedeli za pristavovo nesrečo. Naznanil jo je hudomušni gozdar, kateremu je Miha vse razložil. Seveda ni hotelo biti smehu ne konca ne kraja. Čeravno se je pristav prve dni skrival ter ni prišel v gostilno, vendar so ga zgrabili tovariši, ter gnali v krčmo, da je plačal izgubljeni stavo. Seveda je hotel tudi on kolikor mogoče porabiti to priliko, plačati je moral tako ali tako, čisto je pa pozabil, kaj da je obljubil in bleđa luna ga je videla pozno po noči tavati proti domu.

To izkušnjo pa je vendarle pridobil, namreč, da ne bo več hodil z budilnikom v nahrbtniku divjega petelina streljat.

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDJA oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in pohištvna pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Franciščanske) ulice 6.

KLISJEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigo-veznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

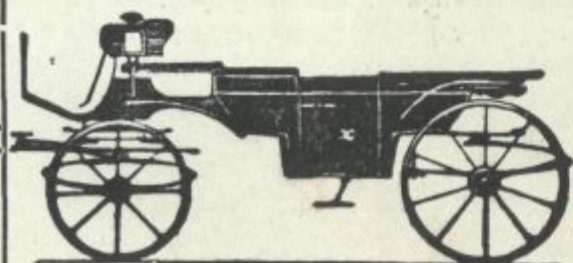
Sklad šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovnik“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst.** Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.